

Rapport

Rapport over het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV) te Amsterdam.

Datum:

Rapportnummer:

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het UWV zijn aanvraag van een deskundigenoordeel niet objectief en zorgvuldig heeft behandeld.

Zo was er onder meer onvoldoende hoor en wederhoor toegepast, had dezelfde arbeidsdeskundige die eerder een oordeel gaf op verzoek van de werkgever nu over zijn aanvraag geoordeeld en zou het UWV de eigen richtlijnen over het deskundigenoordeel niet goed toepassen.

Bevindingen en beoordeling

I Bevindingen

Algemeen

1. Verzoeker viel op 16 december 2010 uit voor zijn werk na een dienstverband van 33 jaar. De bedrijfsarts achtte hem ongeschikt voor zijn eigen functie. Na een jaar ziekte werd arbeidsdeskundig advies gevraagd. Het advies luidde dat de werknemer ongeschikt voor het eigen werk was en ook niet geschikt voor andere functies op de vrije arbeidsmarkt. De ingeschakelde arbeidsdeskundige raadde aan om een deskundigenoordeel bij het UWV aan te vragen met als vraag of het zinvol was om nog verder te zoeken naar passende functies bij andere werkgevers.

Deskundigenoordeel re-integratie-inspanningen werkgever

2. De werkgever vroeg op 6 maart 2012 een deskundigenoordeel bij het UWV. Na dossierstudie, overleg met een verzekeringsarts en telefonisch overleg met de contactpersoon bij de werkgever en met verzoeker kwam de arbeidsdeskundige op 29 maart 2012 tot het oordeel dat de werkgever voldoende re-integratie inspanningen verrichtte.

Tweede deskundigenoordeel op verzoek van werknemer

3. Op 31 mei 2012 vroeg verzoeker een deskundigenoordeel aan met de vraag of zijn werkgever voldoende deed om hem weer aan het werk te helpen. Verzoeker werd hierbij ondersteund door zijn gemachtigde. Deze gemachtigde motiveerde de aanvraag. Volgens hem was het re-integratietraject bij de eigen werkgever te snel afgesloten. Zijn cliënt had destijds de plannen van aanpak getekend, omdat hij zich onder druk gezet voelde en geen goede bijstand van de vakbond had gekregen. Zijn cliënt had op advies van de bedrijfsarts een dagboek bijgehouden van alle gebeurtenissen die verband hielden met zijn ziekte en re-integratie. Dit dagboek was ter onderbouwing bij de aanvraag van verzoeker gevoegd. De gemachtigde verzocht het UWV ook om bij zijn beoordeling niet alleen rekening te

houden met de Wet Verbetering Poortwachter, maar ook de Arbeidsomstandighedenwet, CAO bepalingen, Stecr werkwijzers en de re-integratierichtlijnen van de werkgever bij het oordeel te betrekken. Daarnaast verzocht hij om behandeling van de aanvraag door een andere arbeidsdeskundige.

4. Na bestudering van de aanvraag met de bijlagen en de rapportages uit het eerdere deskundigenoordeel, was er vertraagd door vakanties van betrokkenen, begin juli 2012 kort telefonisch overleg met de gemachtigde van verzoeker. De arbeidsdeskundige liet daarbij weten dat het verzoek om een andere arbeidsdeskundige niet gehonoreerd werd. Ook deelde hij mee dat het verzoek om toetsing aan het merendeel van de onder 3 genoemde regelingen niet binnen de reikwijdte van het deskundigenoordeel valt. Op basis van de gegevens van de bedrijfsarts, het overleg met de verzekeringsarts en de overige stukken was zijn voorlopig oordeel dat de werkgever zich op de beoordelingsdatum van 3 juli 2012 voldoende ingespannen had.

5. Uit het dagboek van verzoeker was gebleken dat hij op basis van gegevens van de bedrijfsarts had gewerkt. Door het dagboek werd inzichtelijk dat de beperkingen die aanvankelijk niet duidelijk waren door het uitproberen van werkzaamheden heel fors bleken te zijn. Na de datum van het vorige deskundigenoordeel zijn er nog wat (medische) onderzoeken geweest en was bemiddeling via Tempo Team zonder resultaat gebleven. Het dagboek en de aanvullende opmerkingen van de gemachtigde leidden niet tot de conclusie dat er nieuwe zaken aan de orde waren. Het UWV oordeelde daarom opnieuw dat de werkgever voldoende had meegewerkt aan de re-integratie van verzoeker.

Klachtprocedure bij UWV

6. Op 10 juli 2012 klaagde verzoeker er bij het UWV onder meer over dat de schijn gewekt was dat het deskundigenoordeel niet neutraal en objectief tot stand gekomen was nu de aanvraag door dezelfde arbeidsdeskundige was afgehandeld. Verder was er onvoldoende hoor en wederhoor toegepast. De arbeidsdeskundige had maar één keer gebeld, terwijl er uitdrukkelijk gevraagd was om een gesprek. Ook was onvoldoende gemotiveerd waarom de toets aan de onder 3 genoemde regelingen niet in een deskundigenoordeel thuis hoorde en waarom een werkplekonderzoek achterwege was gebleven.

7. Het UWV oordeelde op 4 september 2012 dat het niet ongebruikelijk is dat twee deskundigenoordelen door dezelfde arbeidsdeskundige worden behandeld. Het is aan de professionaliteit van de medewerkers zelf om daar een keuze in te maken. De arbeidsdeskundige had het verzoek om een andere arbeidsdeskundige in het werkoverleg aan de orde gesteld. De conclusie was toen dat er geen reden was om een andere deskundige in te schakelen. Er waren ook geen aanwijzingen voor de gestelde schijn van subjectiviteit.

8. Het UWV erkende dat er bij het tweede oordeel minder contact met partijen is geweest. Dit was omdat er weinig nieuwe feiten waren en verzoeker bij de eerdere procedure een persoonlijk gesprek te bezwaarlijk had gevonden. Omdat de periode tussen de beide aanvragen relatief kort was en er weinig nieuwe informatie bij de tweede aanvraag zat, was de informatie uit het eerste deskundigenoordeel meegenomen. Hoar en wederhoor was daardoor beperkt, maar wel voldoende om tot een zorgvuldig oordeel te kunnen komen. Het was namelijk vooral van belang dat op basis van de stukken bleek dat de verzekeringsarts de visie van de bedrijfsarts deelde. De besluitvorming moet gebaseerd worden op de aangeleverde informatie en dat was hier gebeurd. De verslaglegging en contacten hadden echter wel uitgebreider gekund. Een werkplekonderzoek achtte het UWV niet nodig omdat onbetwist was dat verzoeker zijn eigen werk niet meer kon doen.

9. Verder gaf het UWV aan dat het UWV het Beoordelingskader Poortwachter hanteert bij een deskundigenoordeel. CAO verplichtingen en dergelijke kunnen worden meegewogen als ze invloed hebben op de re-integratie. Hier had dat echter geen toegevoegde waarde. Bovendien ging het deels om zaken die vooral de relatie werkgever werknemer betreffen en die door hen opgelost moeten worden omdat ze buiten de invloedssfeer van het UWV vallen. De rapportage had op dit punt wel beter gemotiveerd kunnen worden, vond het UWV.

10. Over het hanteren van de Stecr-richtlijnen en de verwijzing naar het interne handboek SMZ Alkmaar merkte het UWV op dat volgens die richtlijnen bij vragen over het handelen conform de Stecr richtlijnen de arbeidsdeskundige met de verzekeringsarts overleg pleegt. Dat was meerdere keren gebeurd met als conclusie dat de beperkingen reëel en acceptabel waren. Een nadere toelichting op de visie over de richtlijnen in de rapportage had misschien meer helderheid kunnen verschaffen, maar ook meer gemotiveerd zou het oordeel niet anders zijn. De arbeidsdeskundige was op basis van de verkregen informatie objectief en neutraal tot het oordeel gekomen dat de werkgever voldoende deed. Er was dan ook geen reden om het deskundigenoordeel opnieuw uit te voeren.

Klacht bij Nationale ombudsman

11. Bij de Nationale ombudsman klaagde verzoeker erover dat het deskundigenoordeel niet objectief en onzorgvuldig tot stand gekomen was. Ook was er onvoldoende hoar en wederhoor toegepast. In aanvulling op deze klacht gaf zijn gemachtigde onder meer nog aan dat zijn telefoongesprek met de arbeidsdeskundige niet als horen kon worden aangemerkt, omdat er alleen gesproken was over de vraag of dezelfde arbeidsdeskundige de aanvraag kon behandelen. Ook vond hij dat het deskundigenoordeel helemaal opnieuw uitgevoerd had moeten worden omdat er een relatief korte periode zat tussen de twee deskundigenoordelen en verzoeker terug was gekomen van zijn eerder ingenomen standpunt.

Volgens UWV-richtlijnen dienen werkgever en werknemer op de hoogte gesteld te worden van de bevindingen en zij moeten daarop kunnen reageren voordat het oordeel wordt gegeven. Uit eigen ervaring in andere zaken was het hem bekend dat het UWV deze handelwijze hanteerde. Door dit hier na te laten wekte het UWV de schijn van willekeurig handelen.

Ook meende de gemachtigde dat het UWV zijn eigen richtlijnen uit het interne handboek SMZ district Noord onder 11.4.4.2.2 schond. Het UWV had nagelaten aandacht te besteden aan het ouderenbeleid van de toepasselijke CAO en het UWV had werkplekonderzoek moeten doen. Ook had onderzocht moeten worden of de werkgever voldaan had aan zijn eigen reglement re-integratiebeleid.

12. Verzoekers gemachtigde zond de Nationale ombudsman ook de e-mailwisseling tussen een werknemer en een arbeidsdeskundige in een ander deskundigenoordeel. Daaruit bleek dat die arbeidsdeskundige niet aan het verzoek van de werknemer gehoor wilde geven om opnieuw een deskundigenoordeel voor hem uit te voeren, omdat er een klacht was ingediend (over het eerdere deskundigenoordeel). Door een nieuwe aanvraag van de werknemer te behandelen zou getwijfeld kunnen worden aan zijn objectiviteit.

II Het deskundigenoordeel

13. Het deskundigenoordeel kent een lange voorgeschiedenis. Voor de privatisering van de Ziektewet was er de second opinion procedure waarbij de vraag of een werknemer ziek was of niet aan de toenmalige bedrijfsverenigingen kon worden voorgelegd. Die regeling was bedoeld om te voorkomen dat werkgevers al te lichtvaardig zouden besluiten tot loon stopzetten. Ook beoogde het een mogelijk geschil tussen werkgever en werknemer te de-escaleren en daarmee ook gerechtelijke procedures te voorkomen.

Met de voortschrijdende privatisering van de Ziektewet uitmondend in de huidige Wet Verbetering Poortwachter, bleef de mogelijkheid van het aanvragen van een second opinion ziek/ niet ziek behouden. Daarnaast werden er nieuwe deskundigenoordelen zoals de second opinion inmiddels heette, geïntroduceerd. Er konden nu ook oordelen

over de re-integratie-inspanningen van werkgever en werknemer en over de passendheid van aangeboden arbeid gevraagd worden. De wetgever beoogde hiermee naast de-escaleren het ook mogelijk te maken een vastgelopen re-integratieproces los te trekken. Daarnaast zou het een impuls moeten geven aan partijen om actief naar oplossingen te zoeken.

14. Voor het vragen en geven van een Deskundigenoordeel bestaat geen vaste procedure waaraan het UWV, de werknemer en werkgever zich moeten houden. De Wet Structuur uitvoeringsorganisatie Werk en Inkomen (SUWI) legt in artikel 32 het UWV de taak op om deskundigenoordelen af te geven (Achtergrond onder 1). Het UWV mag de procedure zelf

inrichten. Daartoe heeft het per 30 november 2010 beleidsregels opgesteld die openbaar zijn. Daarnaast maakt het UWV gebruik van interne werkinstructies.

15. Ook een aantal rapporten over deskundigenoordelen van de Nationale ombudsman hebben geleid tot afspraken ter verbetering van de procedure met name waar het betreft het recht op hoor en wederhoor en de informatieverstrekking aan betrokkenen.

16. Toch zijn er vragen en onduidelijkheden blijven bestaan.

Dit komt deels door het gegeven dat het deskundigenoordeel een advies is, dat niet inhoudelijk op juistheid beoordeeld kan worden in een bezwaar of beroepsprocedure. Voor zowel werkgever als werknemer zijn er grote belangen aan verbonden in de arbeidsrechtelijke verhoudingen onder meer vanwege de mogelijkheid van een loonsanctie of een loonstop. Dit maakt dat betrokkenen in de klachtprocedure regelmatig proberen het UWV tot een ander oordeel te bewegen door kort na een afgegeven oordeel opnieuw een oordeel te vragen. Het oordeel wordt soms zo kort na het vorige gevraagd dat er nauwelijks gelegenheid is geweest om tot de gewenste verbetering of aanpassing van de re-integratie-inspanningen te komen. Ook wanneer volgens het deskundigenoordeel de werkgever voldoende gedaan heeft en er van hem verder geen inspanningen meer verwacht worden, kan een nieuw oordeel gevraagd worden met dezelfde vraag of de werkgever zich voldoende inspant. Wanneer het UWV op dergelijke aanvragen een oordeel afgeeft, lijkt er veeleer sprake van een herziening van het vorige oordeel dan van het enkel beoordelen van een volgende fase in het re-integratie-traject.

17. Daarmee loopt het UWV het risico in een arbeidsconflict betrokken te worden en zelfs bij te dragen aan het ontstaan of verergeren van een dergelijk conflict.

De Nationale ombudsman heeft de afgelopen tijd een aantal klachten ontvangen waarbij dit speelde. Het onderhavige geval is daar een van.

III Hoe om te gaan met een -tweede- aanvraag deskundigenoordeel

18. Als de arbeidsdeskundige in het eerste telefoongesprek met de gemachtigde doorgevraagd had wat werkelijk beoogd werd met de aanvraag, dan was duidelijk geworden dat het feitelijk ging om een heroverweging van het eerdere oordeel. De aanvraag had dan buiten behandeling kunnen blijven. Door dit niet te doen en wel een oordeel te geven, werd het UWV in het arbeidsrechtelijke conflict gezogen en volgde een klachtprocedure met een hoog technisch juridisch gehalte over onderwerpen waar het in de kern niet om ging. Het is de professionele opdracht van de arbeidsdeskundige het niet zover te laten komen, ook al vloeit zijn handelwijze deels voort uit de onduidelijkheid van de deskundigenoordeel procedure zelf.

19. De Nationale ombudsman wil in dit verband wijzen op zijn bezwaarwijzer. In deze wijzer geeft de Nationale ombudsman aan overheid en burger spelregels voor de

behoorlijke behandeling van bezwaarschriften. De bezwaarwijzer bevat onder meer handreikingen voor het voeren van goede telefoongesprekken waarmee achterhaald kan worden waar het de burger werkelijk om gaat. Deze spelregels kunnen ook toegepast worden in het eerste telefonische of mondelinge contact dat de arbeidsdeskundige of verzekeringsgeneeskundige heeft met de aanvrager van een deskundigenoordeel.

IV. Beoordeling van de klachtonderdelen

Behandeling van deskundigenoordeel door dezelfde arbeidsdeskundige

20. De essentie van behoorlijk overheidsoptreden is dat de overheid eerlijk en betrouwbaar moet zijn. Dit houdt onder meer in dat de overheid zich onpartijdig opstelt en zonder vooroordelen handelt. Bij de beoordeling van het handelen van overheidsinstanties is het uitgangspunt dat de overheid neutraal en objectief handelt, tenzij uit feiten en omstandigheden het tegendeel blijkt.

21. De wetgever wil met het deskundigenoordeel regelen dat werknemer en werkgever binnen korte tijd een advies over de re-integratie van de zieke werknemer kunnen krijgen. Vanuit dit oogpunt is het begrijpelijk dat een arbeidsdeskundige die al met de situatie van de desbetreffende werknemer en werkgever bekend is uit een eerdere aanvraag ook een volgende aanvraag behandelt. Die arbeidsdeskundige kent dan immers partijen en een deel van het dossier al.

22. Verzoeker heeft zijn verzoek om behandeling door een andere arbeidsdeskundige enkel gemotiveerd met het argument dat hem dit logisch leek, zonder dit standpunt nader te onderbouwen. De Nationale ombudsman meent dat het UWV op goede gronden het verzoek om een andere arbeidsdeskundige kon afwijzen. De arbeidsdeskundige is net als de verzekeringsarts een onafhankelijke professional in een neutrale positie die geen belang heeft bij de uitkomst van het deskundigenoordeel. Verzoeker heeft geen feiten aangevoerd waaruit partijdigheid of vooringenomenheid blijkt. De hiervoor onder 13 vermelde situatie waarin een arbeidsdeskundige de keuze maakte om een volgende aanvraag niet te behandelen, bevestigt slechts dat de arbeidsdeskundige een professional is die zelfstandig de keuze kan maken of hij uit het oogpunt van objectiviteit een aanvraag wel of niet kan behandelen.

23. In zijn rapport 2008/065 (Achtergrond onder 2) oordeelde de Nationale ombudsman al eerder dat er geen bezwaar bestaat tegen het afgeven van een tweede deskundigenoordeel door een zelfde verzekeringsarts als er geen sprake van partijdigheid is. Nu ook in dit geval geen (schijn van) partijdigheid is aangetoond, is er naar de mening van de Nationale ombudsman dan ook geen bezwaar tegen het afgeven van een tweede deskundigenoordeel door dezelfde arbeidsdeskundige.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Hoor en wederhoor

24. Dit klachtonderdeel wordt aan het vereiste van goede voorbereiding getoetst, dat inhoudt dat de overheid alle informatie die van belang is om een weloverwogen beslissing te nemen, verzamelt. Dit betekent dat de overheid actief informatie verwerkt en deze informatie toetst door middel van wederhoor bij de burger.

25. Uit de arbeidsdeskundige rapportage van 19 februari 2012 en de rapportage bij het eerste deskundigenoordeel blijkt dat de werknemer forse beperkingen had, waardoor het eigen werk niet meer mogelijk was. Gaandeweg bleek ook dat er bij de werkgever geen ander passend werk voor hem was. Bedrijfsarts en verzekeringsarts deelden dit standpunt en uit het dossier blijkt dat de arbeidsdeskundige overleg hierover met de verzekeringsarts heeft gehad.

26. Hiervoor is al opgemerkt dat de tweede aanvraag niet in behandeling genomen had moeten worden omdat hierdoor in wezen een heroverweging van het eerste deskundigenoordeel plaatsvond. Nu de aanvraag wel in behandeling is genomen, merkt de Nationale ombudsman over het aspect hoor en wederhoor op dat uit de rapportage van de arbeidsdeskundige blijkt dat er telefonisch meer dan alleen over het verzoek om een andere deskundige is gesproken en dat ook het voorlopig oordeel van het UWV dat de werkgever voldoende deed, is gecommuniceerd. Daarom had het horen van de werkgever hier geen toegevoegde waarde en kon achterwege blijven. In zijn eerdere rapporten 2008/228, 2012/137 (achtergrond onder 3 en 4) heeft de Nationale ombudsman geoordeeld dat telefonisch horen op zichzelf voldoende kan zijn om tot een zorgvuldige besluitvorming te komen. De arbeidsdeskundige achtte zich met het dossier uit het eerste oordeel, de uitgebreide toelichting bij de tweede aanvraag en het telefoongesprek met de gemachtigde voldoende geïnformeerd. De Nationale ombudsman heeft geen reden te twijfelen aan de professionele deskundigheid van de arbeidsdeskundige op dit punt.

De onderzochte gedraging op dit punt is behoorlijk.

Toepassing richtlijnen

27. De overheid dient open en duidelijk te handelen. Zij dient haar handelen en haar besluiten duidelijk aan de burger uit te leggen. Daarbij geeft zij aan op welke wettelijke bepalingen de handeling of het besluit is gebaseerd, van welke feiten zij is uitgegaan en hoe zij rekening heeft gehouden met de belangen van de burgers. Deze motivering moet voor de burger begrijpelijk zijn.

28. Volgens verzoeker dient het UWV bij het deskundigenoordeel niet alleen aan de bepalingen van de Wet Verbetering Poortwachter en de daaruit voortvloeiende Beleidsregels beoordelingskader poortwachter te toetsen, maar ook aan bepalingen van het Burgerlijk Wetboek, de toepasselijke Collectieve Arbeidsovereenkomst (CAO), Stecr

werkwijzers en de eigen re-integratierichtlijnen van de werkgever. Verder zou het UWV bij de behandeling van de aanvraag de eigen regels zoals neergelegd in een (regionaal) handboek SMZ hebben geschonden.

29. Volgens het UWV valt toetsing aan deze regelingen niet binnen de reikwijdte van het deskundigenoordeel, omdat dit deels aspecten zijn die de arbeidsrechtelijke relatie werkgever werknemer betreffen waar het UWV buiten staat of in het kader van de WIA aanvraag behandeld worden, dan wel geen toegevoegde waarde hebben. Het UWV erkende in de klachtafhandeling dat dit aspect beter gemotiveerd had kunnen worden, maar dat een betere motivering niet tot een andere conclusie had kunnen leiden.

30. De conclusie van het UWV dat het deskundigenoordeel op dit punt beter gemotiveerd had kunnen worden, onderschrijft de Nationale ombudsman. Het UWV had het echter niet mogen laten bij deze constatering alleen. Juist omdat de procedure rond het deskundigenoordeel niet erg duidelijk is, had het UWV duidelijker moeten motiveren welke arbeidsrechtelijke aspecten buiten de invloedssfeer van het UWV opgelost moeten worden en waarom dit buiten de bevoegdheid van het UWV valt.

Door dit niet te doen heeft het UWV het vereiste van goede motivering geschonden.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen te Amsterdam is niet gegrond, behalve op het punt van het niet voldoende motiveren van de toepassing van regels en richtlijnen.

De Nationale ombudsman,

dr. A.F.M. Brenninkmeijer

Onderzoek

Op 10 september 2012 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer R. te Wijchen, dat later aangevuld werd door zijn gemachtigde de heer L.A.M. de Groot Heupner te Wijchen, met een klacht over een gedraging van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV) te Amsterdam.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de Raad van Bestuur Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd het UWV verzocht een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

In het kader van het onderzoek werd betrokkenen verzocht op de bevindingen te reageren.

De reacties van verzoeker en van het UWV gaven geen aanleiding tot een aanpassing van het verslag.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Verzoekschrift van 10 september 2012 met bijlagen:
 - aanvraag deskundigenoordeel van 31 mei 2012 met toelichting,
 - arbeidsdeskundige rapportage van 4 juli 2012
 - klachtafhandelingsbrief van 4 september 2012 met verslag van hoorzitting
2. Aanvulling verzoekschrift van 12 september ontvangen 29 oktober 2012 met
3. klachtbrief van 10 juli 2012.
4. Deskundigenoordeel van 29 maart 2012 met daarbij horende
5. Arbeidskundige rapportage van 14 maart 2012.
- 6 Arbeidskundige rapportage van 31 januari 2012.
7. Rapportages verzuimbegeleiding van bedrijfsarts.
8. Trajectplan Re-integratie 2e spoort van Tempo Team.
9. Bijstelling plan van aanpak WIA.
10. Eerstejaarsevaluatie van het plan van aanpak WIA.
11. Deskundigenoordeel van 5 juli 2012.
12. E-mail correspondentie genoemd bij bevindingen onder 13.

De nummers 4 t/m 11 zijn op 15 oktober respectievelijk 7 november 2012 ontving de Nationale ombudsman op zijn verzoek van het UWV.

Achtergrond

1. Artikel 32 Wet Structuur uitvoeringsorganisatie Werk en Inkomen

"Taak onderzoek en informatie op verzoek van werkgever, werknemer of eigenrisicodragers

1. Het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen stelt op verzoek van een werkgever of een werknemer een onderzoek in naar en geeft een oordeel over het bestaan van ongeschiktheid tot werken, indien de werknemer een geschil heeft met zijn werkgever over recht op loon als bedoeld in artikel 629, eerste lid, van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek of recht op bezoldiging als bedoeld in artikel 76a, eerste lid, van de Ziektewet.

2. Het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen stelt op verzoek van een werkgever of een werknemer dan wel een eigenrisicodragers als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onderdeel h, van de Ziektewet of personen als bedoeld in artikel 29, tweede lid, onderdelen a, b en c, van die wet die laatstelijk tot hem in dienstbetrekking stonden, een onderzoek in naar en geeft een oordeel over de nakoming door de werknemer of de persoon die recht heeft op ziekengeld van verplichtingen als bedoeld in artikel 660a van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek dan wel overeenkomstige bepalingen.

3. Het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen stelt op verzoek van een werkgever of een werknemer dan wel een eigenrisicodragers als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onderdeel h, van de Ziektewet of personen als bedoeld in artikel 29, tweede lid, onderdelen a, b en c, van die wet die laatstelijk tot hem in dienstbetrekking stonden, een onderzoek in naar en geeft een oordeel over:

a. de aanwezigheid van passende arbeid, die de zieke werknemer voor de werkgever, respectievelijk de persoon die recht heeft op ziekengeld voor de eigenrisicodragers, in staat is te verrichten; of

b. de vraag of de werkgever ten aanzien van zijn zieke werknemer, respectievelijk de eigenrisicodragers ten aanzien van de persoon aan wie hij ziekengeld moet betalen, voldoende en geschikte re-integratie-inspanningen heeft verricht.

4. Het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen stelt op verzoek van een eigenrisicodragers als bedoeld in artikel 1 van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen of de verzekerde, bedoeld in artikel 82, eerste lid, onderdeel b, van die wet, die recht heeft op uitkering een onderzoek in naar en geeft een oordeel over de vraag of de eigenrisicodragers ten aanzien van genoemde verzekerde voldoende en geschikte re-integratie-inspanningen heeft verricht voor zover hieromtrent door de eigenrisicodragers geen besluit is afgegeven.

5. Het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen adviseert een overheidswerkgever als bedoeld in artikel 1, onderdeel i, van de Werkloosheidswet op diens verzoek met betrekking tot door die werkgever te verlenen ondersteuning aan de overheidswerknemer, bedoeld in artikel 1, onderdeel j, van de Werkloosheidswet aan wie toestemming als bedoeld in artikel 77a van de Werkloosheidswet is verleend.

6. Het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen stelt op verzoek van een overheidswerkgever als bedoeld in artikel 1, onderdeel i, van de Werkloosheidswet een onderzoek in naar en geeft een oordeel over de vraag of een overheidswerknemer als bedoeld in artikel 1, onderdeel j, van de Werkloosheidswet die gedurende een ononderbroken periode van 104 weken ongeschikt tot werken is geweest, nog ongeschikt tot werken is en over de vraag of het aannemelijk is dat de ongeschiktheid tot werken langer dan zesentwintig weken zal voortduren of over de vraag of redelijkerwijs niet de mogelijkheid bestaat om die overheidswerknemer binnen zesentwintig weken, indien nodig door middel van scholing, te herplaatsen in een aangepaste of andere functie, die voor die overheidswerknemer als passend kan worden beschouwd.

7. Het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen verstrekt op verzoek van een werkgever of een werknemer informatie over de sociale verzekeringsaspecten van arbeidsongeschiktheid, werkloosheid en re-integratie."

2. Rapport 2008/065

"3. Ten aanzien van dit klachtonderdeel stelt het UWV dat de verzekeringsarts een onafhankelijk professional is in een neutrale positie. De verzekeringsarts is op geen enkele manier betrokken bij één van beide partijen en heeft geen enkel belang bij de uitkomst van het deskundigenoordeel. De verzekeringsarts beoordeelt enkel op grond van zijn eigen onderzoek de belastbaarheid van de betrokkene op een bepaald moment. De Nationale ombudsman kan het standpunt van het UWV hierover volgen. Nu er geen sprake is van partijdigheid, is er naar de mening van de Nationale ombudsman dan ook geen argument tegen het afgeven van een tweede deskundigenoordeel door dezelfde verzekeringsarts. De onderzochte gedraging is behoorlijk."

3. Rapport 2008/228

11. "De Nationale ombudsman constateert dat bij de totstandkoming van het deskundigenoordeel op verzoek van de werknemer de arbeidsdeskundige de werknemer persoonlijk gesproken heeft en verzoekster als werkgeefster alleen telefonisch. Dit hoeft in beginsel niet op onzorgvuldigheid of gebrek aan fair play te duiden. Over de duur van het gesprek verschillen betrokkenen van mening. De Nationale ombudsman onthoudt zich op dit punt van een oordeel omdat de duur van het gesprek niet feitelijk vastgesteld is en de duur van het gesprek ook weinig zegt over de kwaliteit van de inhoud ervan."

4. Rapport 2012.137

20. "Bij een zorgvuldige totstandkoming van een deskundigenoordeel hoort toepassing van hoor en wederhoor. Dat de ene partij telefonisch en de andere partij mondeling de gelegenheid krijgt om te reageren, hoeft in beginsel niet aan de zorgvuldigheid in de weg te staan. (...) De arbeidsdeskundige had uit het telefoongesprek onvoldoende informatie van de werknemer gekregen om tot een oordeel te kunnen komen. Voor een zorgvuldige besluitvorming vond hij het nodig de werknemer mondeling te spreken."